

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.21.066/2017/7. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Monostori Róbert ügyvéd által képviselt felperesnek - a Bugya Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Bugya József) által képviselt I. r. és a személyesen eljáró II. r. alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2017. szeptember hó 6. napján kelt 11.P.20.470/2017/11. számú ítélete ellen a felperes részéről 12. és 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 63 500 (hatvanháromezer-ötszáz) Ft fellebbezési eljárási költséget, valamint a Magyar Államnak az állami adóhatóság felhívására 268 282 (kétszázhatvannyolcezer-kétszáznyolcvankettő) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az I. r. alperes mint hitelező, továbbá a felperes és a II. r. alperes mint adósok között 2006. november 22. napján ingatlan vásárlása illetve tehermentesítése céljából deviza alapú, változó kamatozású kölcsönszerződés jött létre (14357445). A kölcsönszerződésben a felek a felperes és a II. r. alperes finanszírozási igényét 4 500 000 Ft-ban, a kölcsön összegét 31 083 CHF-ben, az induló kamatlábat évi 5,3 %-ban, a teljes hiteldíjmutató induló értékét évi 5,76 %-ban, a törlesztő részletek számát 240-ben, várható összegét havi 210,32 CHF-ben határozták meg. A kölcsönszerződés 4. pontja szerint „az adós kifejezetten nyilatkozik, hogy a banki felvilágosítást, mely szerint a jelen kölcsön vonatkozásában jelentős árfolyamkockázat keletkezhet abban az esetben, ha az árfolyam jelentősen változik, a kölcsön fedezete pedig nem deviza forrás, megértette, és ezen információ tudatában is igénybe kívánja venni az e szerződésben meghatározott kölcsönösszeget, illetve igényli a deviza nyilvántartást.”

Ugyanebben a pontban rögzítésre került továbbá, hogy az egyedi szerződésben nem szabályozott kérdésekben a felek az I. r. alperes mindenkori Üzletszabályzatnak, a Lakossági Hitelekre vonatkozó Általános Szerződési Feltételeinek (a továbbiakban: ÁSZF) és a vonatkozó Hirdetményének a rendelkezéseit tekintik irányadónak, amelyet a felek kölcsönösen elfogadnak.

A felek az I. r. alperes kölcsönszerződésből eredő követelésének biztosítására a felperes és a II. r. alperes közös tulajdonát képező **(település neve, ingatlan címe)**. szám alatti ingatlanra jelzálogjogot alapítottak.

Az egyedi szerződés aláírásával egyidejűleg az I. r. alperes egy „Kockázatfeltáró nyilatkozat” megnevezésű, a felperes és a II. r. alperes által aláírt, teljes bizonyító erejű magánokiratba foglaltan tájékoztatta a felperest az ügylet árfolyamkockázatáról. Az okirat szerint a felperes és a II. r. alperes kijelentették, „tudomásuk van arról, hogy a deviza alapú konstrukció során felmerül a forint/svájci frank árfolyammozgásokból adódóan a veszteség kockázata..., a konstrukció ki van

téve a devizaárfolyamok piaci mozgásának..., a szerződés futamideje alatt a forint/svájci frank árfolyam kedvezőtlen változása esetén a svájci frankban megállapított törlesztőrészek forintban fizetendő ellenértéke akár jelentős mértékben is emelkedhet és ezzel az árfolyamváltozásoknak ki nem tett forint alapú hitelekhez képest fokozott kockázatot vállalnak..., A svájci frankban fennálló aktuális kölcsöntartozás forintban számított összegének és a kölcsön biztosítékaul szolgáló ingatlanon forintban megállapított fedezeti értéknek az aránya a forint/svájci frank árfolyam kedvezőtlen változása esetén a bank konstrukcióra vonatkozó hirdetményében előírt hitel/fedezeti arányt meghaladhatja..."

Az I. r. alperes a 2014. évi XL. törvény (DH2 tv.) alapján elkészített elszámolás alapján a tisztességtelenül felszámított összeget 1961,07 CHF-ben határozta meg, amelyet a még fennálló tartozásra elszámolt. A szerződés 2014. évi LXXVII. törvény alapján elvégzett „forintosításának” eredményeként a felperes és a II. r. alperes 2015. február 1. napján fennálló tartozása 5 038 617 Ft-ban, a havi törlesztőrészlet összege 38 128 Ft-ban került meghatározásra.

A felperes keresetében kérte a szerződés érvénytelenségének megállapítását arra hivatkozással, hogy a THM meghatározása nem felel meg a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 213. § (1) bekezdés b) pontjában előírtaknak, nem állapítható meg ugyanis, miből tevődik össze a teljes hiteldíjmutató, nincsenek meghatározva az annak számítása során figyelembe nem vett egyéb esetleges költségek. Kiemelte, a kamat mértéke eltér a THM százalékban kifejezett mértékétől, így van olyan költségelem, amelyet az I. r. alperes nem értékelt. Tisztességtelennek ítélte az árfolyamkockázat reá hárítását szabályozó szerződési feltételeket, köztük az egyedi szerződés 4.2 pontját, álláspontja szerint ugyanis az ügylet árfolyamkockázatáról nem kapott az I. r. alperestől megfelelő tájékoztatást. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szerződés érvényessé nyilvánítását kérte, figyelembe véve a jogszabályi változásokat. Kérte továbbá annak megállapítását, hogy 4 500 000 Ft tőketartozás után 5,9 %-os ügyleti kamat megfizetésére köteles, így a teljes tartozása 6 486 307 Ft, amelyből az eddigi teljesítéseire tekintettel (4 801 222 Ft), a fennálló tartozása 1 685 082 Ft. A II. r. alperest a keresete teljesítésének tūrésére kérte kötelezni. Kérte továbbá a peres eljárás felfüggesztését az Európai Unió Bírósága előtt folyamatban levő előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig.

Az I. r. alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, hogy a THM meghatározásra került a szerződésben, az annak számításához szükséges képletet a hirdetmény tartalmazza. Kiemelte, ez utóbbiban rögzítésre került a THM meghatározásának valamennyi aktuális feltétele, míg a kölcsönszerződés 1. pontja tartalmazza a költségeket, kamatokat, díjakat, amelyeket a hirdetmény részletez, emellett az ÁSZF 6. pontja a kamatra vonatkozó rendelkezéseket foglalja magában, az ÁSZF 7. pontjában pedig az egyéb díjak és költségek felsorolása található. Állította, hogy az árfolyamkockázatról a felperest mind a kölcsönszerződésben, mind külön okiratba foglaltan tájékoztatta, az alapján a felperesnek tisztában kellett lennie azzal, hogy az árfolyamváltozásból eredő többletfizetési kötelezettségének nincs felső határa, az teljes egészében őt terheli. Elutasítani kérte a per tárgyalása felfüggesztése iránti felperesi kérelmet.

A II. r. alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 62 500 Ft perköltséget, míg az államnak külön felhívásra 201 200 Ft eljárási illetéket. Alaptalannak ítélte azt a felperesi hivatkozást, hogy a THM összege nem valós, kiemelve, hogy a THM mindig egy adott időpontra vonatkozóan mutatja a szerződéssel kapcsolatos díjakat, költségeket, ami a kezelési költség és az ügyleti kamatláb változásával a szerződés tartama

alatt módosulhat. Rámutatott, a THM értéke a kölcsön árfolyam- és kamatkockázatát nem tükrözte, annak meghatározása mindig az aktuális feltételek mellett történt. Kiemelte, abból a körülményből, hogy az ügyleti kamat és a THM értéke nem egyezik meg, nem lehet következtetést levonni arra, hogy az I. r. alperes olyan költségeket, díjakat is értékelt a THM-ben, amelyeket a szerződésben nem tüntetett fel, az ÁSZF és a Hirdetmény ugyanakkor tartalmazza a THM számításánál figyelembe nem vett költségeket és díjakat. Mindezek alapján megállapította, hogy a THM meghatározása a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően történt, így ez sem a kölcsönszerződés, sem annak a THM induló mértékét meghatározó rendelkezése érvénytelenségét nem eredményezi.

Az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatást teljes körűnek és világosnak ítélte, hangsúlyozva, hogy a kölcsönszerződés 4.2. pontjában rögzítésre került, miszerint az adós megértette az ezt érintő tájékoztatást, ennek tudatában is igénybe kívánja venni a kölcsön összegét, igényli a devizában történő nyilvántartást. Lényegesnek ítélte, hogy a kölcsönszerződés mellett külön kockázatfeltáró nyilatkozat is aláírásra került a felperes részéről, amelynek tartalma megfelelt a 2/2014. PJE határozat előírásainak, így a tájékoztatás gondos, alapos áttanulmányozása eredményeként a felperesnek tisztában kellett lennie azzal, hogy az árfolyamkockázatnak nincs felső határa, az korlátlan, és teljes egészében őt terheli.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes per tárgyalása felfüggesztése iránti kérelmét, miután a felperes nem jelölte meg, hogy pontosan melyik döntéshozatali eljárás befejezéséig kéri a per felfüggesztését, az eljárások között milyen összefüggés vonható, mennyiben előkérdése az érintett előzetes döntéshozatali eljárás jelen per elbírálásának.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve annak megváltoztatását, a keresetének helyt adó döntés meghozatalát. Utalt arra, hogy az elsőfokú eljárásban kifejtett érveit változatlanul fenntartja, és külön is kiemelte, hogy az I. r. alperestől kapott tájékoztatás alapján az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára nem volt világos és érthető az árfolyamkockázat mibenléte, mértéke, annak egyoldalú reá telepítése. Sérelmezte a per tárgyalása felfüggesztése iránti kérelmének elutasítását, ugyanakkor továbbra sem jelölte meg konkrétan azt az előzetes döntéshozatali eljárást, amelyre tekintettel a tárgyalás felfüggesztését kéri, e tekintetben „a közismerten folyamatban levő ügyekre” utalt, azzal, hogy ez „köztudomású”, amelyet az eljáró bíróságnak is ismernie kell. Kifogásolta, hogy a kockázatfeltáró nyilatkozattal összefüggésben a tanúbizonyítási indítványának az elsőfokú bíróság nem adott helyt, azt változatlanul fenntartotta.

Az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Kifejtette, a felperes fellebbezését 2017. október 20. napján jogi képviselő közreműködése nélkül nyújtotta be, így az hatálytalan, ehhez képest a jogi képviselője útján 2017. november 14. napján előterjesztett fellebbezése elkészt, ezért annak hivatalbóli elutasítása indokolt.

Az ügy érdemét illetően fenntartotta az általa az elsőfokú eljárásban előadott védekezését, kiemelve, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás mind a szerződésben, mind a külön nyilatkozatban írtak szerint teljes körű, a jogszabályi előírásoknak megfelelő volt, ezért a felperes annak megfizetése alól nem mentesülhet, e tekintetben további bizonyítás lefolytatása szükségtelen.

A II. r. alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperes fellebbezése elkészt, ezért annak érdemi elbírálására nem kerülhet sor, a fellebbezés hivatalbóli elutasításának van helye. Annyiban helytálló az I. r. alperes álláspontja, hogy jelen perben

alkalmazandó 1952. évi III. tv. (a továbbiakban Pp.) 73/A. § (1) bekezdés a) pontja szerint kötelező a jogi képviselet az ítélet előtt eljárásban az ítélet ellen fellebbező fél számára, így a felperes joghatályos fellebbezést csak jogi képviselője közreműködésével terjeszthetett elő. Tény, hogy az elsőfokú ítélet kézbesítésétől számított 15 napon belül a felperes nem jogi képviselője útján, hanem személyesen nyújtotta be jogorvoslati kérelmét, ami ennél fogva hatálytalan. A Pp. azonban ilyen esetben hiánypótlási eljárás lefolytatását írja elő a bíróság számára, azaz megfelelő határidő biztosításával fel kell hívni a fellebbező felet arra, hogy jogorvoslati kérelmét jogi képviselője közreműködésével terjessze elő. A perbeli esetben az elsőfokú bíróság ennek a jogszabályi követelménynek eleget tett, a felperes pedig a hiány pótlására biztosított határidőn belül joghatályos fellebbezését már jogi képviselője útján benyújtotta, így annak érdemi vizsgálata nem mellőzhető.

A felperes mind az elsőfokú, mind a fellebbezési eljárás során kérte a per tárgyalásának felfüggesztését az Európai Unió Bírósága előtt folyamatban levő előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig. Osztja az ítélet előtt az elsőfokú bíróság álláspontját a tekintetben, hogy a felperesnek konkrétan meg kellett volna jelölnie az általa a jelen per előkérdésének tekintett előzetes döntéshozatali eljárást vagy eljárásokat, nem volt elegendő azokra általánosságban hivatkozni, a bíróságnak ugyanis nem feladata, hogy az Európai Unió Bírósága előtt folyamatban levő számos előzetes döntéshozatali eljárás közül kiválassza az előtte folyamatban levő perrel összefüggést mutató, a jogvita előkérdésének tekinthető eljárást. Mindazonáltal a felperes fellebbezésében előadottakra tekintettel a másodfokú eljárás során már egyértelműen meghatározható volt, melyik előzetes döntéshozatali eljárásra kívánt a felperes hivatkozni. A felperes fellebbezésében ugyanis alapvetően az árfolyamkockázatra vonatkozó alperesi tájékoztatás hiányára, illetve nem megfelelő voltára hivatkozott, s miután ez a kérdés az Európai Unió Bírósága előtt C-51/17. számon folyamatban levő előzetes döntéshozatali eljárás tárgya, az ítélet előtt az alábbiak szerint vizsgálta, az ezen eljárásban megválaszolandó kérdések jelen jogvita mikénti elbírálását illetően előkérdésnek minősülnek-e, indokolt-e ennek az előzetes döntéshozatali eljárásnak a befejezéséig a jelen per tárgyalásának felfüggesztése.

Ha a perben bizonyított tények alapján olyan jogkérdés merül fel, amelynek tárgyában más polgári perben - azonos tényekre alapítottnak - az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezték, a bíróság - Pp. 152. § (2) bekezdés megfelelő alkalmazásával - ennek az előzetes eljárásnak a befejezéséig felfüggesztheti a per tárgyalását, ha maga is úgy ítéli meg, hogy a más polgári perben kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárásban megjelölt uniós jogi aktus érvényessége és értelmezése szükséges, mert ezekről függ az ügy érdemi eldöntése (3/2005. (XI. 14.) PK-KK vélemény).

A C-51/17. számú ügyben a Fővárosi Ítélet előtt az EGK tanácsi irányelv értelmezése tárgyában kezdeményezte az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárását, egyebek között azzal összefüggésben, hogy tisztességes-e a deviza alapú szerződésnek az a kikötése, amely szerint az árfolyamváltozásból eredő terheket, az ún. árfolyamkockázatot a fogyasztó köteles viselni. Kétségtelen, hogy a jelen jogvita elbírálása során is döntenie kell a bíróságnak abban a kérdésben, tisztességesek-e a perbeli kölcsönszerződés azon általános szerződési feltételei, amelyek az árfolyamkockázatot a felperesre mint fogyasztóra terhelik. Az ítélet előtt az álláspontja szerint azonban ennek a kérdésnek az eldöntése nem igényli az Európai Unió Bíróságának állásfoglalását. Egyfelől ugyanis a Kúria a 2/2014. számú PJE határozatában már állást foglalt az árfolyamkockázatot kizárólag a fogyasztóra telepítő általános szerződési feltétel tisztességtelenségének megítélése során vizsgálandó szempontokról, és döntése meghozatalakor figyelemmel volt a 93/13. EGK irányelvben foglaltakra, valamint az Európai Unió Bíróságának az irányelv értelmezése tárgyában hozott C-26/13. számú ügyben hozott ítéletében kifejtettkre. Másrészt az Európai Unió Bírósága az előzetes döntéshozatali eljárás során hozott C-186/16. számú ítéletében részletes iránymutatást adott arra nézve, milyen szempontok alapján kell vizsgálni, hogy a

fogyasztó megfelelő tájékoztatást kapott-e a deviza alapú kölcsönszerződés megkötése során az ügyletből eredően őt terhelő árfolyamkockázatról, és hogy ehhez képest az árfolyamkockázat fogyasztóra telepítéséről rendelkező általános szerződési feltételek tisztességtelensége mikor állapítható meg. Azt is hangsúlyozta ugyanakkor a Bíróság, hogy ennek a vizsgálatnak az elvégzése a nemzeti bíróságok feladata. A jogegységi határozatban, valamint az Európai Unió Bíróságának C-186/16. számú ítéletében foglaltakra figyelemmel az ítéletábra megítélése szerint a perbeli jogvita elbírálásához nincs szükség a fogyasztóvédelmi irányelv további értelmezésére, így erre tekintettel nincs helye az előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig a per tárgyalása felfüggesztésének sem. Megjegyzi az ítéletábra, a C-51/17. számú előzetes döntéshozatali eljárás jelenleg is folyamatban van az Európai Bíróság előtt, a fentebb kifejtettekre figyelemmel azonban nem várható, hogy az Európai Unió Bírósága a hivatkozott C-186/16. számú ügyben, illetve a 2/2014. PJE-ben foglaltakhoz képest más, avagy további olyan elvárásokat is megfogalmazna az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatást illetően, amely indokoltá tenné jelen per tárgyalásának felfüggesztését az előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig.

A fellebbezés érdemét illetően a felperes fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett érveit, ennek megfelelően fellebbezése úgy értelmezhető, hogy a perbeli kölcsönszerződés érvénytelenségének egyik okaként továbbra is hivatkozni kíván a THM téves meghatározására. Tekintve ugyanakkor, hogy fellebbezésében nem jelölte meg, hogy miért tartja megalapozatlannak az elsőfokú ítélet ezen érvénytelenségi okkal kapcsolatban kifejtett álláspontját, az ítéletábra elégségesnek tartja visszautalni az elsőfokú ítélet e kérdéskört érintő mindenben helyes indokaira. Az ott írtakat mindössze azzal egészíti ki, hogy a Hpt. szerződéskötéskor hatályos 213. § (1) bekezdés b) pontja a THM éves százalékbán kifejezett értéke szerződésben való feltüntetésének a hiányát határozta meg a lakossági fogyasztási kölcsönszerződés semmisségét eredményező okként. A perbeli szerződés azonban rögzíti a THM induló értékének százalékbán kifejezett értékét, így a törvényi követelményt kielégíti. Az pedig, ha az I. r. alperes esetlegesen tévesen számította ki ezt az értéket, legfeljebb a szerződés megtámadására adhat alapot, a felperes azonban a szerződést nem támadta meg, míg ha az I. r. alperes olyan költséget vagy díjat is felszámít a felperessel szemben, amelyet a szerződés nem tartalmaz, az nem érvénytelenségi, hanem elszámolási kérdés.

A felperes fellebbezésében az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás nem megfelelő voltára alapítottnak továbbra is kifejezetten állította a szerződés érvénytelenségét, álláspontja azonban téves. Az elsőfokú bíróság e tekintetben is mindenben helytállóan indokolta döntését, az elsőfokú ítéletben kifejtettek megismétlése nélkül a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítéletábra kiemeli az alábbiakat:

A felperes az általa a kölcsönszerződés megkötésével egyidejűleg aláírt külön kockázatfeltáró nyilatkozatban egyértelmű, átlátható és világos tájékoztatást kapott arról, hogy a Ft/CHF árfolyammozgásából adódóan vesztesége keletkezhet, a perbeli devizakonstrukció ki van téve a devizaárfolyamok piaci mozgásának. A kockázatfeltáró nyilatkozat félre nem érthető módon rögzíti, hogy a Ft/CHF árfolyam kedvezőtlen változása esetén akár jelentős mértékben is emelkedhet a törlesztőrészletek összege, ezáltal a szerződés az adós számára fokozott kockázatot jelent a forint alapú kölcsönökhöz képest. Ez a megfogalmazás egyértelműen, félre nem érthető módon kifejezésre juttatta az adós fizetési kötelezettségének az árfolyamváltozásból eredő, a fogyasztó számára kedvezőtlen változását, ugyanakkor nem tartalmazott a változás mértékére vonatkozó korlátozó rendelkezést, amelyből a felperes számára is felismerhető kellett legyen, hogy annak nincs felső határa, az korlátlan mértékben őt terheli. Lényeges ugyanakkor, hogy a pénzügyi intézmény tájékoztatási kötelezettsége nem terjedhetett ki az árfolyamváltozás mértékére (6/2013. PJE 3. pont), azt pedig a felperes sem állította az eljárás során, hogy az alperestől olyan tartalmú tájékoztatást

kapott, amely alapján alappal feltételezhette, hogy az árfolyamváltozás nem valós, illetve az csak korlátozott mértékben terheli. Ez egyben azt is jelenti, hogy az elsőfokú bíróság helyesen döntött a felperes által felajánlott tanúbizonyítás, mint szükségtelen mellőzéséről.

Ugyanakkor a perbeli kölcsönszerződésben rejlő árfolyamkockázat megismerése és megértése szükségessé tette a felperes számára az egyedi szerződés és a külön íven szövegezett kockázatfeltáró nyilatkozat gondos áttanulmányozását. A fogyasztót is terhelő együttműködési kötelezettségből eredően a jóhiszeműség és tisztesség követelményeire is tekintettel a fogyasztótól is minimálisan elvárható, hogy a nagy összegű, hosszú távra szóló pénzügyi ügylet jellegéhez, a vállalt kötelezettség mértékéhez igazodóan tájékozódjon a szerződés megkötése előtt (BDZ2013. 2889.), tanulmányozza a szerződést, szükség esetén az általa nem érthető rendelkezésekről tájékoztatást kérjen (6/2013. PJE III.3. pont). Ha a felperes ezt megtette, fel kellett ismernie, hogy a fizetési terhei előre nem látható mértékben is megnövekedhetnek, ha pedig azért nem szerzett erről tudomást, mer nem olvasta el figyelmesen a szerződést, valamint a kockázatfeltáró nyilatkozatot, az nem róható az alperes terhére. Mindezek alapján az árfolyamkockázatról való tájékoztatás hiányára figyelemmel a szerződés érvénytelensége nem állapítható meg, így a felperes nem mentesülhet az árfolyamváltozásból eredő többletfizetési kötelezettségei alól, és nincs helye erre figyelemmel a peres felek közötti elszámolásnak sem.

A fentebb kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az I. r. alperes - ügyvédi munkadíjból álló - fellebbezési eljárási költségeinek a viselésére, amelynek összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján állapította meg.

A felperes az eljárás során illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült, ezért fellebbezése sikertelenségére figyelemmel köteles a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése és az 1990. évi XCIII. tv. 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján. A fellebbezési illeték alapjául szolgáló perértéket az ítéletábra a felperes tartozásának vitatott összegében, azaz 3 353 535 Ft-ban - a tartozás alperes szerint fennálló (5 038 617 Ft) és a felperes keresetében megjelölt (1 685 082 Ft) összegének a különbözetében - határozta meg.

Szeged, 2018. március 21.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró